

☐ Korppien hyökkäys

Jokin kahahti pensaissa Sunan takana. Suna pidätti hengitystä kuullakseen vähäisimmänkin äänen. Hänen sormensa kiertyivät vaivihkaa vierellä odottavan sauvan ympärille. Hetken oli hiljaista, sitten pensaat kahahtivat taas, kiihkeämmin. Suna singahti pystyyn, käännähti hyökkääjiinsä päin ja iski sauvallaan. Hopeankirjoma kettu loikkasi ketterästi sivuun ja virnisti. Suna huokaisi ja laski sauvansa.

– Io! Minä olisin voinut osua, hän moitti lempeästi. Io pujahti hänen rinnalleen ja yhdessä he lähtivät seuraamaan tuskin erottuvaa polkua puiden lomaan.

Talven muiston pelästyttämä maailma oli hiljaa, niin hiljaa, että Suna saattoi kuulla pesässään kääntyilevän mäyrän unisen tuhinan ja pakkasen kuiskeen, kun se kurotteli vuorten ylärinteiltä syvemmälle leppämetsikköön. Aamuyön valju valo tanssahteli puiden paljaissa oksistoissa, pöllöt lensivät hänen ylitseen äänettömästi kuin aaveet. Suna nautti olostaan. Kuinka hän rakastikaan syksyä! Kuinka hän rakastikaan kuivien lehtien kahinaa jaloissaan, mustarastaan haikeaa huilua, Ion elohopeaista riemua puiden lomassa, kun se seurasi hajujälkiä ja hypähti välillä Sunan polulle silmät loistaen, hampaissaan kuollut myyrä tai hiiri. Äkkiä Io loikkasi hänen eteensä. Ketun korvat olivat luimussa ja niskakarvat pystyssä.

– Mikä hätänä Io? Suna kysyi. Hän kyyristyi ketun tasalle ja kallisti päätään kysyvästi. – Io? Kettu kiemurteli kuin siihen olisi sattunut. Se oli aivan hiljaa, ei edes vikissyt, mutta sen silmissä oli kauhistunut katse. Sunan silmät suurenivat. – Io? Ovatko ne korppeja? Niitäkö sinä näit?

Io painautui kiinni Sunan kylkeen. Suna tunsu sen kehoa tärisyttävän murinan, joka paisui raivokkaana sen kurkusta, paljastettujen hampaiden välistä. Hän pujotti sormensa Ion karkeaan, tuoksuvaan turkkiin ja katsoi samaan suuntaan kuin se. Siellä se oli: musta, kaksi kertaa suurempi kuin tavalliset korpit. Sunaa värisytti ja hän pidätti hengitystään.

Io tarttui hänen viittansa liepeeseen hampaillaan ja kiskoi. Se ei uskaltanut edes vikistä, niin kauhuissaan se oli. Mikään muu olento ei olisi saanut kettua ikinä näin suunniltaan. Kaikkea muuta vastaan se taisteli raivokkaasti. Kerran se oli ärhennellyt jopa karhulle. Mutta korppien edessä se nöyrtyi ulisevaksi pennuksi, jollainen se oli ollut Sunan löytäessä sen viisi syksyä sitten. Silloin se oli vikissyt pesäkolonsa edustalla emonsa ja sisartensa elottomien ruumiiden vierellä. Suna vavahti muistaessaan, kuinka pentu oli ulissut ja vinkunut, kun korppi oli sivallellut sitä nokallaan. Hän oli juossut apuun, häätänyt linnun ketun luota ja ottanut Ion hoiviinsa.

Nyt tuo kauhu oli palannut Ion silmiin. Suna silitti sen tariseviä kylkiä rauhoittavasti. He kyyristyivät hallan rohduttaman karhunvatukkapensaaseen.

juureen piiloon. Suna piti sauvaa valmiina kädessään. Äkkiä korppi päästi käheän raakunnan. Se lehahti siivilleen ja syöksähti heitä kohti. Se oli nähnyt heidät. Io ulvahti pelosta ja kiemurteli Sunan käsivarsien suojassa, niin että Sunan oli pakko päästää se menemään. Hopeinen kettu luikahti huurteiseen metsään.

– Io! Suna huudahti. Hän syöksähti ketun perään kyyryssä odottaen joka hetki, että korppi kävisi hänen kimppuunsa. Hän kuuli linnun suurten mustien siipien suhinan, kun se kaarsi häntä kohti käheästi raakkuen. Suna oli kadottanut Ion. No, ainakin kettu oli päässyt turvaan. Hänestä ei voinut olla varma. Yhden korpin hän saisi hoideltua, mutta jos se kutsuisi muita avukseen...

Ja siinä niitä jo tulikin, kolme suurta, ilkeää lintua, jotka raakkuivat vihaisesti ja syöksähtelivät sulat suhahdellen hänen kimppuunsa. Suna suojausi päätään käsillään juostessaan. Hän yritti harhauttaa lintuja, vaihtoi suuntaa, pujahteli siirtolohkareiden lomassa. Ja koko ajan hän kuiski hämärän ja sumun sanoja. Ne liukuivat hänen huuliltaan, huursivat ihoa, värisyttivät leppien oksia. Hän kutsui hämärän henkiä apuun.

Korpit saavuttivat. Yksi niistä raapaisi hänen päälakeaan ennen kuin hän ehti kyyristyä ja vaihtaa suuntaa. Kipu iski lonkkaan asti, sokeuttava valkoinen salama. Mutta hetkeksikään Suna ei vaiennut. Hän kuiski hämärän sanoja, jotka värisivät aamun kirkkaassa, kylmässä valossa. Ne hän oli oppinut niiden seitsemäntoista vuoden aikana, jotka oli vaeltajana viettänyt. Äiti ne oli hänelle opettanut, ja hänen kuoltuaan luonto itse oli ne Sunalle kuiskannut. Sunan sydäntä kylmäsi, kun hän aloitti kolmannen kerran hämärän henkien kutsun.

– Laeh sha vishnah... Suna tunsu, kuinka metsän läpi kävi kuiskaus, tuskin tuulta voimakkaampi, mutta niin kylmä ja hyytävä, että Sunan punaiset hiukset saivat valkoisen, jäähileisen huurrehunnun. – Shi na tuna lehash... Nyt alkoi maan pinnalle kohota ohut usvaverho. Suna toisti hengästyneenä, epätoivoisena sanoja, jotka pelastaisivat hänet. – Vish niu laeh na tuna... Na tuna... Na tuna... Usva kohosi kuin meren aalto hänen edessään. Suna tunsu, kuinka hämärän henkien kylmät kädet kiertyivät hänen ympärilleen ja vetivät huurteiseen syliinsä. Kaikki katosi. Korppien huudot, hiljainen metsä. Jäi vain kylmyys, joka huursi Sunan sydämen.

Kun Suna heräsi, leppämetsä oli aurinkoinen ja kaunis. Usvaa ei näkynyt missään, niin kuin ei korppejakaan. Suna makasi sammalmättäällä ja katseli oksien välistä taivaalle. Suna kamposi itsensä pystyyn ja avasi reppunsa. Mitäköhän hämärän henget tällä kertaa olivat vieneet? Ilmaiseksi ne eivät koskaan auttaneet, mutta jos niiden antoi ottaa repustaan jotain pientä, ne peittivät pyytäjän auliisti usvaan ja pitivät piilossa, kunnes uhka oli poissa.

Suna levitti tavaransa sammaleelle. Viulu, sauva, isän vanha hatunreuhka, lapaset, kompassi, ratamon lehtiin käärityt peuranlihat, saippua, sekin ratamon lehtiin käärittynä, kipinäkivet, kuhmuinen vanha kattila, rahapussukka, kuksa ja vesileili. Vyöllä roikkuivat kivitikari sekä yrtti- ja lääkepussukat. Kampa, kampa puuttui. Se oli ollut hieno kampa, vaaleaa päärynäpuuta ruusukaiverruksineen, Suna muisteli, mutta ei se häntä surettanut. Oma henki oli tärkeämpi.

Suna pakkasi tavaransa reppuun ja tarkisti kompassista suunnan. Nummensylin kylä sijaitsi leppämetsien länsirajalla. Elleivät hämärän henget olleet vieneet häntä kauas, kylään ei pitäisi olla pitkä matka. Iosta Suna ei kantanut huolta. Kettu osasi kyllä huolehtia itsestään. Kunhan se rauhoittuisi, se etsisi hänet ja sitten he voisivat jatkaa matkaa Kuunsillan kaupunkiin markkinoille. Siellä he soittaisivat ja tanssisivat ja ansaitsisivat muutamia lantteja, joilla saisi ostettua jostain torikojusta lämpimän kalapiiraan tai kupillisen lihakeittoa tai tuoreen leivän... Vesi herahti Sunan kielelle hänen ajatellessaan näitä herkkuja. Ja olihan hänellä vielä viime talven ja kesän aikana ansaittuja killinkejä, kyllä niillä jotain saisi. Jos ei muuta, niin ainakin kaakaokupillisen.

Iida Sammalisto, *Tähtimosaiikki*. 2015. Muokattu.